

ſaa en vis Forøgelse af Apanagen. Det blev tidligere omhyggeligt overveiet, om vi ſkulde gaae ſaa høit med Beløbet, ſom nu er foreſlaaet; vi kunde dengang ikke beſlutte os der til, fordi denne Apanage af Regjeringen er foreſlaaet med et temmeligt rundeligt Beløb, og det ſynes derfor ingeniunde med Henſyn til Fremtiden ubetænkeligt herfra at forøge det Beløb, ſom vil komme til at fremtræde ſom virkelig Apanage. Men, om jeg endogſaa kunde have ſtemt for Forſlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger, og ſaaledes ſom det i alt væſentligt ſtemmer med den Stikkelse, hvori jeg fra første Dieblif har tænkt mig, at Sagen bedſt kunde ordnes, hvis Forſlaget forelaa til anden Behandling her i Salen, ſaa vil jeg ikke nu ſtemme derfor under Sagens nærværende Stilling. Jeg troer, at man paa ingen Måde bør miſkende den forandrede Stilling, ſom en Sag erholder paa dens Gang gjennem Lovgivningsveien. Naar vi her behandle en Sag til 2den Behandling, ſaa ſtaaer det Enhver frit for at ſtemme for de Forſlag, ſom ligge nærmest ved hans individuelle Anſkuelse. Naar vi behandle her en Sag til 3die Behandling, ſtaaer vi allerede i en noget forandret Stilling; da have vi et beſtemt Udtryk af Thingets Willie, vi have Thingets engang ſatte Beſlutninger, ſom det, ſom Medlemmer af Thinget, maa være os om at gjøre at opretholde. Jeg vil indrømme, at der er nogen Forſkel med Henſyn til Finantsloven, fordi denne Sag mere end andre Sager ſynes at høre ind under dette Things Afgjørelſe, og derfor 3die Behandling af Finantsloven er den eneſte Leilighed, hvor der endnu ſynes at være Udſigt til at ſaae nogen væſentlig Forandring af Finantsloven tilveiebragt. Men med Henſyn til alle andre Sager maa 3die Behandling væſentligſt være en Behandling af Redactionen, og vi maae derfor ſole os meget opfordrede til, ved 3die Behandling at underordne vore individuelle Anſkuelser under, hvad der engang er udtalt ſom Thingets Mening. Endnu anderledes ſtiller Sagen ſig, naar den er kommen ſaa vidt frem, at der er bleven factiſt Tale om, hvad der ſkal være Rigsdagens Beſlutning. Da er det de enkelte Medlemmers Pligt og en

Forbring, der med Billighed kan ſtilles til Rigsdagens forſkjellige Afdelinger, at ſøge at give Slip paa adſkillige af ſine egne Anſkuelser, for at kunne bringe tilveie en ſamstemmende Beſlutning af Rigsdagen, eſterſom dette er nødvendigt for at bevirke Udſtelelſen af en Lov. Naar vi følge den Fremgangsmaade, da ſøge vi vor Begrændſning i Repræſentationen ſelv, og paa den Måde komme vi til at nyde den Fordeel, ſom vi have derved, at vor Conſtitution indeholder to Afdelinger for Repræſentationen. Jeg, for mit Bedkommende, maa ogſaa ſole mig ſaa meget mere opfordret til at tage Henſyn til denne Betragtning, ſom jeg har hørt til dem, der tidligere offentlig have bebreidet Regjeringen og navnlig Finantsministeren, at man ikke har fulgt denne Wei, at man ikke har ſøgt at tilveiebringe Forandring i dette Things Beſlutning igjennem Medvirkning af Rigsdagens andet Thing, men at Regjeringen har ſtillet ſig umiddelbart lige overfor dette Thing og ad anden Wei ſøgt at ſaae forandret, hvad her var vedtaget, uden først at prøve, om det ikke kunde forandres ad den jævne, eſter Forfatningen nærmest liggende Wei. Eſterat jeg tidligere har deeltaget i Bebreidelſer af denne Art, finder jeg det ubilligt, om jeg, eſterat Finantsministeren i Rigsdagens andet Thing har erholdt en ſaa ſtærk Tiltræden til ſin Anſkuelse, ikke vilde, for mit Bedkommende, ſtemme for at tiltræde den Affattelse af Lovforſlaget, ſom her foreligger. Jeg maatte have endnu langt mere bindende Grunde end dem, der foreligge, hvis jeg ikke i et ſaadant Tilfælde ſkulde tilraade at vedtage den Affattelse, ſom Regjeringen har lagt ſaa megen Vægt paa, og ſom har ſaaet en ſaa ſtærk Unberſtøttelse i Rigsdagens anden Afdeling. Man kunde vel ſige, at det ialtſald ikke var nødvendigt, at Loven kom ud, og jeg har ogſaa ſelv tidligere yttret, at eſter de Præcedenser, ſom man havde i lignende Sager, lod det ſig gjøre at opføre den omhandlede Udgiſt i Finantsloven, uagtet denne Lov ikke var vedtagen. Denne Wei kan følges, og Rigsdagen har ſelv tidligere fundet ſig i, at den blev fulgt; men jeg troer ikke, at den er ganſke rigtig. Novemberministeriet antog idetmindſte i ſin Tid, da det forelagde en Apanage Lov,